

Свекървице, стребрена иглице!
Дали ми те снаха бендисала?
Дали ми те бохча аресала?“

561.

Кога да одатъ по невѣста.

Сви сватови на коня вяхна'а,
Младожени на коня не вя'а,
Дур' да земе отъ татка прощанѣ,
И отъ майка, и отъ 'сета рода.
Юнаку съ сѣрце разиграло,
Како риба во длабоко море,
Како вино во стребрена чаша,
Како овенъ во стадо големо,
От' ке иде по млада невѣста.

462.

Кога посеетъ невѣста-та у зет-отъ.

Кжде иде галена малена,
Галена малена со есенъ молена,
Со есенъ молена и со пролетъ?
Дури сме си моме измѣмиле,
Дури сме си моме измолиле,
Дури сме си моме посвѣршили.
Па излези юнакова майко,
Та да видишъ що ти добро дошло;
Та ти дошла снаха за отмена,
И за сина за бѣла промена.
Слезе момо отъ добраго коня.
Ни слегну'е Мара, ни збору'е
Туку ми съ често поклону'е,
Често, често коню да грива-та,
А деверу дури до рамена;
Таксай свекре големо-то лозѣ,
Бельки Мара отъ коня ке слезитъ.
